

בעזרת השם יתברך

קונטרס

א פרייליכער לעבן

די לעבן איז אינגאנצן אנדערש ווען מען איז פרייליך און מען מאכט יעדן פרייליך, איבערהויפט א אינגערמאן נאך די חתונה ווען ער בויעט א אידישע שטוב

פארגעלערנט דורך

כבוד קדושת הרב הצדיק מוהרא"ש זיע"א

מלנה מלכה מוצש"ק לסדר תולדות, ראש חודש פסליו תשע"ד

געבויעט אויף די ווערטער פון הייליגן רבי'ן,

אדונינו מורנו ורבנו

רבי נחמן מברסלב זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד, מורינו הגאון הקדוש

רבי נתן מברסלב זכותו יגן עלינו

און עס איז צוזאמגעפלאכטן מיט פסוקים פון תורה, נביאים, כתובים, און מאמרים פון אונזערע הייליגע חכמים פון גמרא און מדרשים און הייליגן זוהר.

עס איז געברענגט געווארן צום דרוק דורך

חסידים בֶּרְסֵלַב - נוא יארק יצ"ו

היכל הקודש ברסלב

181 Huschke Road, Liberty NY 12747

היכל הקודש

בארא פארק

4801 11th Ave,
Brooklyn NY 11219
347.760.5924

היכל הקודש

קרית יואל

8 Premishlan Way,
Monroe NY 10950
845.243.0563

היכל הקודש

מאנסי

32 Dolson Road
Monsey NY 10952
347.733.7551

היכל הקודש

בני ברק

רחוב ירושלים 2
052.760.5715

היכל הקודש

וויליאמסבורג

27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
718.384.1652

היכל הקודש

קרית יואל

8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
845.467.5299

היכל הקודש

בלומינגטון

24 Merriewald LN S
Monroe NY 10950
845.238.0804

היכל הקודש

ירושלים

רחוב רבי נחמן מברסלב 15
054.845.6150

צו הערן די
הערליכע שיעורים
פונעם ראש ישיבה שליט"א
רופט:

קול ברסלב

212.444.9191

חיווק פאר די אידישע שטוב

212.444.9169

גורפס ע"י

**קרן הדפסה
היכל הקודש**

2623 State Route 52
Liberty, NY 12754

718.387.2691

www.BreslevCenter.com

א פרייליכער לעבן

א

יעדער טרעפט זיך אין די פֿרסל'ער ספרים

פֿון וואו ווייסט דער מחבר פֿון דעם ספר וואס אויף
 מיר גייט דורך? אזוי פֿונקטליך צו-
 טרעפֿן?! יעדער איד ווען ער זאגט תהלים שפֿירט
 ער אז עס מיינט אים, ער טרעפט זיך אין דעם
 זייער שטארק, פֿון וואו קומט דאס? זאגט דער
 הייליגער רבי (לקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן עג), דוד המלך
 האט געמאכט זיין ספר תהלים מיט אזא הויעכֿן רוח
 הקודש און פֿון אזא הויכע פֿלאץ, אז יעדער איינער
 קען זיך טרעפֿן אין דעם, און יעדער שפֿירט אז עס
 רעדט צו אים. די זעלבע וואונדערליכע זאך זעט

מָען אויף ביי די ספּרים פון הייליגן רבי'ן, ווער עס
 קוקט אין דעם אַריין טרעפּט זיך דארטן, ער קען
 זיך נישט גענוג אַפּוואונדערן ווי אזוי האט דער
 רבי געוויסט פונקטליך וואס אויף מיר גייט דורך?
 דאס איז ווייל דער הייליגער רבי האט געזאגט זיינע
 תּוֹרוֹת מיט אַזאַ מוֹרָא'דיגן הויעכּן רוח הקודש און
 מיט אַזאַ כּלּלּוּת (עיינ חיי מוהר"ן סימן שסב), אז עס נעמט
 אַריין יעדע מענטש אין די וועלט און יעדן מצב אין
 דער וועלט, די זעלבע זאך איז אויף ביי יעדע ספּר
 אויב א מענטש טרעפּט זיך אין דעם, איז אַ סימן
 אז דער ספּר איז נתחבר געווארן מיט אַ מוֹרָא'דיגן
 רוח הקודש, אַנדערש ווי אזוי טרעף איך מיך
 אין דעם? !

נישט זיך אוועקרידן פון א סעיף שלחן ערוך

פונדעסמוועגן האט זיך דער הייליגער רבי
 אמאל אויסגעדרוקט: איר קענט קנייטשן
 מיין ספּר ווי אזוי איר ווילט, אָבער פון איין
 קליינע סעיף אין שלחן ערוך זאלט איר נישט

אָוועקגיין. דאס הייסט מען קען אינעם רבי'נס תורות זאגן וויפיל פֿשטים מען וויל, יעדער האט רעכט צו זאגן א פֿשט אינעם הייליגן רבי'נס ספר און מען קען נישט לאכן פון דעם, יעדער האט זיך זיין פֿשט ווי אזוי ער איז זיך מחיה מיטן רבי'נס ווערטער און מען קען עס נישט אָוועקמאכן, איין זאך נאר נישט אָוועקגיין פון א סעיף קטן אין שלחן ערוך.

וואס מען איז זוכה דורך משניות

דער שלחן ערוך האט מחבר געווען דער הייליגער בית יוסף [רבינו יוסף קארו], ער האט זוכה געווען אז עס איז צו אים געקומען א מגיד פון הימל און געלערנט מיט אים תורה, אין דער זכות וואס ער האט געלערנט זייער אסאך משניות, ער האט געקענט אפֿלערנען אויף איינמאל דרייסיג פֿערציג און אמאל פופציג פֿרקים משניות, נאכדעם האט זיך פֿלוזצלינג אנטפלעקט צו אים דער מגיד און אים געזאגט סודות התורה, קודם זעט מען פון דעם

אז ווי גרויס דער בית יוסף זאל נאר נישט זיין, איז ער אבער נישט געקומען צו זיין מדריגה נאר דורך לערנען משניות, מען קען זיך נישט פארשטעלן וואס הייסט לימוד משניות, מיר זאגן יעדן טאג ביים דאווענען (תהלים ל, ד) ה'עלית מן שאול נפשי - דו באשעפער האסט מיך ארויסגענומען פון שאול תחתית. דאס איז די ראשי תיבות פון משנה, אז א מענטש געוואוינט זיך צו צו זאגן יעדן טאג פּרָקִים משניות, וועט אים די משניות ארויסנעמען פון זיין טיפן בלאטע אין וואו ער ליגט, מען קען זיך נישט פארשטעלן ווי שטארק משניות לויטערט אויס די נשמה פון א איד, אפילו ביים אנפאנג ליגט מען אין א מורא דיגן פונסטערן בלאטע, דאך האט משניות א כח ארויסצושלעפן דעם מענטש פון דארט.

צוגעוואוינען פון יונגער היים צו זאגן משניות

דערפאר אז מען געוואוינט צו יונגע בחורים זיי זאלן זאגן אסאך משניות, נישט קיין חילוק ווי פארשמירט זיי זאלן נאר נישט זיין, וועט

די כּח פּון מִשְׁנִיּוֹת זײ אַרױסנעמֶען פּון די בִּלְאָטֶע וואו זײ זענען, אָפּגערעדט אַז מֶען געוואוינט צו יונגע קינדער זײ זאַלן זאַגן מִשְׁנִיּוֹת, וועט דאס זײ אָפּהײטן פּון אַלעם שְׁלֶעכְטֶס, און זײ בִּרְענגען צו די גֶרעסְטע מִדְרִיגוֹת, מֶען דאַרף בײ דעם בְּכֻלָּל נישט קוקן אויף אַנדערע, נאר שוין אין די יונגע יאַרן זײ אײנקויפֿן מיט אַסאַך מִשְׁנִיּוֹת, דעמאלטס וועט דער גאַנצער לֶעבן האָבן אַן אַנדערן פֿאַנים.

שְׁלַחַן עָרוּךְ מִיט אַ איד גײט צוואַמֶען

אין דעם סֵפֶר מַגִּיד מִיִּשְׂרָאֵל (צײן בִּהַקְדָּמָה), שְׂרײַבט דער בֵּית יוֹסֵף, אַז אײנמאַל האט אים דער מַגִּיד מְגַלֶּה געווען, אַז ער וועט זוכה זײן צו פֿאַרפֿאַסן אַ סֵפֶר וואס עס וועט ווערן אָנגענומען בײ גאַנץ כָּלל יִשְׂרָאֵל, דאס איז טאַקע דער שְׁלַחַן עָרוּךְ, וואס אין דעם איז קאַנצענטרירט אַלע הֶלְכוֹת פֿאַר הײנטיגע צײטן, און דאס איז אָנגענומען געווארן בײ גאַנץ כָּלל יִשְׂרָאֵל, אויף אַזוי ווייט אַז ווילאַנג אַ איד פֿירט זײך לױטן שְׁלַחַן עָרוּךְ ווייסט מֶען אַז

ער איז א איד, אבער ווי נאר ער רירט אן דעם שלחן
 ערוף ווייסט מען אז עפעס טויג שוין נישט, דערפאר
 דארף מען אויף דעם זייער אכטונג געבן. נישט
 אנוועקגיין פון א גאנצער סימן אין שלחן ערוף זאג
 איה שטענדיג אז אויב א סעיף קטן אין שלחן ערוף
 טאר מען נישט אנרירן, איז דאך אפגערעדט אז פון
 א גאנצער סימן קען מען זיך נישט אנוועקירן, דער
 מחבר האט געשריבן איין גאנצער סימן (שלחן ערוף,
 אורח חיים סימן ש), וואו עס שטייט נאר די גרויסקייט
 פון סעודת מלוה מלכה, און איין גאנצער סימן
 (שם סימן תיט) וואו עס שטייט נאר די גרויסקייט פון
 סעודת ראש חודש, ביי מלוה מלכה זאגט דער
 מחבר: לעולם יסדר אדם שלחנו במוצאי שבת כדי
 ללוות את השבת אפילו אינו צריך אלא לכזית - מען
 דארף מוצאי שבת צוגרייטן א סעודה לכבוד מלוה
 מלכה אפילו מען קען נישט עסן מער פון א כזית.
 ביי ראש חודש זאגט דער מחבר: מצוה להרבות
 בסעודת ראש חודש - עס איז א מצוה צו פארמערן
 מיט סעודת ראש חודש. דערפאר ביי אזא פאל אז

עס קומט זיך צאם ביידע צוזאמען סיי סעודת ראש
 חודש און סיי מלוה מלכה, דארף מען זיך זייער
 זייער פֿרייען.

די גרויסקייט פון עסן מלוה מלכה

מיר געפונען ווען יעקב אבינו איז אנטלאפן פון עשו
 קיין חרן, איז ער אינמיטן וועג אנגעקומען
 אויפן פלאץ פונעם הר המוריה, דארט איז געווען די
 עקדה פון יצחק, וואו אברהם אבינו האט געוואלט
 מקריב זיין זיין זון יצחק פאר אן קרבן עולה, דארט
 האט מען שפעטער געבויעט דעם בית המקדש,
 אויף דעם הייליגן פלאץ האט ער זיך גע'חלומ'ט
 ווי א לייטער שטייט אויף דער ערד און עס קומט
 אן ביזן הימל, געטליכע מלאכים גייען דארט ארויף
 און אראפ, ווי דער פסוק זאגט (בראשית כח, יב): וַיַּחְלֹם
 וְהִנֵּה סֹלֶם מַצָּב אֲרָצָה וְרֹאשׁוֹ מֵגִיעַ הַשָּׁמַיְמָה וְגו' .
 זאגן צדיקים אז דער לייטער ווייזט אויף סעודת
 מלוה מלכה, 'סלם' איז ראשי תיבות ס'עודת
 ל'וית מ'לכה, 'מצב ארצה', עס זעט טאקע אויס

אַ גשמינות'דיגע סעודה פון עסן און טרינקן, אָבער
 'וראשו מגיע השמימה', דאס מאכט אַ מורא'דיגער
 רושם אין הימל, אז אַ איד געבט אַכטונג יעדע וואָך
 צו עסן סעודת מלוה מלכה איז ער זוכה צו גרויסע
 זאכן, מען זאגט נאך פון הייליגן רבי רבי אלימלך
 זכותו יגן עלינו, אז דאס איז אַ מורא'דיגער סגולה
 פאר אַ פרוי וואס ווארט אַ קינד זי זאל זוכה זיין
 גרינג צו האבן, זי זאל מקפיד זיין זיך צו וואשן
 יעדע מוצאי שבת צו סעודת מלוה מלכה אפילו נאר
 אויף אַ כזית, דאס איז מסוגל זי זאל האבן גרינג
 אַ קינד.

דיין לעבן ווענדט זיך ווי אזוי דו טראכסט

מיט וואס איז טאקע מלוה מלכה אזוי גרויס? נאר
 עס איז באוויסט אז יעדע זאך וואס אַ איד
 טוט דא אויף דער וועלט, אפילו אז ער טראכט נאר
 אַ גוטער געדאנק, צום ביישפיל אז איך זאל יעצט
 גיין אין מקוה, איך זאל יעצט אפּשר גיין אין בית
 המדרש, אדער אז איך זאל היינט לערנען חומש

מִשְׁנִיּוֹת גְּמָרָא מְדַרְשׁ, פּוֹן דִּי מַחְשְׁבָה וְוּעֶרְט שׁוִין
 בַּאֲשַׁאפֶן אַ מְלֶאכֶה, אַ מְעַנְטֶשׁ שְׁטַעלֶט זײַךְ נִישֶׁט
 פֿאַר וואָס טראַכטן אַיז, דֶּער הײַליגער רַבִּי זָאגט
 (שיחות הַר"ן סימן מו; לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן קיד): ווען אַ
 אַיד זאל וויסן וואָס זײַן מַחְשְׁבָה טוט אויף, וואָלט
 ער מוֹרָא'דיג אַכטונג געגעבן צו טראַכטן נאר גוטע
 זאַכן. אויף זאָגט דער הײַליגער רַבִּי (לקוטי מוהר"ן חלק
 א' סימן כא): פּוֹן וואָס דער מְעַנְטֶשׁ טראַכט דאַרט
 אַיז דער גאַנצער מְעַנְטֶשׁ. אַז אַ מְעַנְטֶשׁ טראַכט
 פּוֹנעם אַייבערשטן, 'מלא כֹּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ', דער
 אַייבערשטער אַיז דא און די גאַנצע וועלט אַיז נאר
 דער אַייבערשטער, אַלעס אַיז אַזוי גוט וואָס אַיז
 דא בְּכֹלֶל צו זײַן טרויעריג, ביז ער מְשַׁלֵּט זײַךְ אויס
 אַז ער אַיז שׁוִין אין גן עֵדֶן, אַזאַ מְעַנְטֶשׁ אַיז טאַקע
 פֿרייליך און ער אַיז טאַקע אין גן עֵדֶן, פֿאַרקערט
 אויף, אויב חס ושלום געלונגט פֿאַרן סמ"ך-מ"ם
 אַריינצופֿרענגען אין אַ מְעַנְטֶשׁ אַ שְׁרַעק און אַ
 צעמישעניש, ער זאל מוֹרָא האָבן פּוֹן דעם און פּוֹן
 יענעם, דער מַחְשְׁבָה הײבט אים אָן פֿליען אַז דער וועט

מײַך שְׁלֶעכְטִס טון יִעֲנֶער װעט מײַך שְׁלֶעכְטִס טון,
 עס װעט זײַן אזוי און עס װעט זײַן אזוי, אָדער אז
 ער הייבט אָן טראַכטן אז די לעבן איז אים בײַטער
 און פּונסטער, אויב לאַזט ער זיך נאַכגיין די סאַרטן
 מַחשבות, נעמען אים טאַקע די מַחשבות אײַבער,
 און ער הייבט אָן שפּירן אז די לעבן איז אים טאַקע
 בײַטער און פּונסטער, ביז ער ליגט נעבעך אין אַ
 טיפּן גלות, װײל אַלעס װענדט זיך װי אזוי מען
 טראַכט (לקוטי מוהר״ן חלק א' סימן ריא), דער עיקר איז די
 מַחשבה, פון וואו די מַחשבה טראַכט דאַרטן איז
 דער גאַנצער מענטש.

רעדן פון שמחה

אָבער פֿדי מען זאל האָבן גוטע מַחשבות רײנע
 מַחשבות מוז מען האָבן אַ רײנעם דיבור,
 זיך צוגעוואוינען אז מען רעדט נאר גוטע זאַכן,
 מען דאַרף זיך צוגעוואוינען נאר רעדן שטענדיג
 פון שמחה, מיט וועם מען טרעפט זיך זאל מען
 רעדן פון שמחה, אז דו וועסט רעדן מיט יעדן

איינעם וועגן זיין פֿרייליך וועסטו אליין אויף ווערן פֿרייליך, דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן קפד): ווען א מענטש רעדט מיט א צווייטן גייט פון אים ארויס א לעכטיגקייט וואס הייסט 'אור ישׂר', אבער אסאך מאל קוקט אויס ווי מען רעדט צו א וואנט, עס זעט נישט אויס ווי יענער איז יעצט דערביי און ער כאפט בכלל וואס מען רעדט צו אים, זאגט דער הייליגער רבי דו זאלסט זיך נישט מייאש זיין, דו זאלסט ווייטער רעדן מיט אים, וועט ער דיר אויסהערן איז גוט, אויב נישט וועט כאטש די ווערטער צוריק קלאפן צו דיר, עס וועט זיין א לעכטיגקייט וואס קומט צוריק, דאס הייסט 'אור חוזר', אז עס האט נישט אויפגעטון ביי יענעם וועט עס כאטש אויפטון ביי דיר.

מחזק זיין א צווייטן איד

דערפאר איז א גרויסע זאך שטענדיג מחזק צו זיין א צווייטן איד, אז דו זעסט א צעבראכענער איד זיי אים מחזק, זאג אים: האב

נישט קיין מורא דער אייבערשטער וועט דיר העלפן,
 דו וועסט נאך ארויסגיין פון דעם מצב. מחזק זיין
 א איד איז די גרעסטע צדקה, ווי דער הייליגער רבי
 זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן קו): אשרי משכיל אל דל
 – וואויל איז דער מענטש וואס געבט אריין שכל אין
 אן ארימאן; דאס הייסט אז מען זעט איינעם וואס
 איז ארעם אין שכל, ער איז ביי זיך צעקלאפט און
 צעבראכן, ער גייט יעצט אריבער א שווערן מצב,
 אז מען שטארקט אים און מען מוטיגט אים, האב
 נישט קיין מורא, עס וועט אים ירצה השם אלעס
 זיין גוט, קען מען זיך נישט פארשטעלן וואס די
 ווערטער טוען אויף, די הייליגע ווערטער פון
 התחזקות נעמען אים טאקע ארויס פון בלאטע,
 אבער אפילו אין א פאל ווי יענער איז שוין נעבעך
 אזוי געפאלן, ער איז ביי זיך אזוי מיואש אז ער
 וועט נאך אמאל זען עפעס גוטס אין לעבן, אז ער
 קען שוין אפילו נישט אננעמען די חיזוק ווערטער,
 דאך איז נאך אלץ כדאי צו רעדן, ווייל די ווערטער
 וואס מען רעדט מיט א צווייטן וועקט זיך אויף ביי

דער מענטש אליין וואס רעדט דאס, ביז יעצט איז דאס געווען פארשלאפן ביי אים יעצט וועט זיך דאס אויפֿוועקן, ער אליין וועט זיך מחזק זיין און ווערן פֿרייליך.

מחזק זיין און פֿרייליך מאכן די ווייב

אז מען רעדט די גרויסקייט פון מחזק זיין א צווייטן איד, איז דאך אפֿגעֿרעדט אז ווען עס קומט מחזק צו זיין די אייגענע שטוב אז עס איז נישטא קיין גרעסערע זאך פון דעם, אז דער אייבערשטער העלפט א אינגערמאן האט חתונה און ער בויעט א אידישע שטוב, דאך ער אודאי נאר רעדן פון שמחה, נאר פֿרייליך מאכן די ווייב, שטענדיג בארואיגן און מחזק זיין אז אלעס וועט זיין גוט, א אינגערמאן דאך וויסן אז נאך די חתונה איז דא א מצות עשה פון ושמח את אשתו - די גאנצע ערשטע יאר דאך מען נאר פֿרייליך מאכן די ווייב (דברים כד, ה). עס ליגט א פֿליכט אויף אן אינגערמאן פֿרייליך צו מאכן זיין ווייב, פונקט אזוי

ווי ער דארף אַכטונג געבן צו לייגן תּפּלין, ער דארף
 נזֶהר זיין מיט ציצית, מיט שֶבֶת, מיט ד' מינים, מיט
 סוּפָה, אזוי דארף ער נזֶהר זיין מיט די מְצוּה פון
 וְשִׂמַח אֶת אִשְׁתּוֹ, גאַרנישט טון נאר פֿרייליך מאַכן
 די שְׂטוּב, אַפּילוּ אַיינער וועט פֿרעגן ווי אזוי קען
 אײַך פֿרייליך מאַכן די שְׂטוּב אז אײַך האב צרות?
 הַעֲלַפְט דָאס נישט זײך צו פֿטֶרײַן פון די מְצוּה, פון א
 מְצוּה קען מען זײך נישט אַרויסדרייען, פונקט אזוי
 ווי מען קען זײך נישט אַרויסדרייען און זאַגן: ווי
 אזוי קען אײך היטן שֶבֶת אז אײך האב צרות? יעדער
 איד ווייסט און פֿאַרשטייט אז אײַך יעדן פֿאַל היט
 מען שֶבֶת, אזוי אײַך דארף מען זײך אַנשטֶרענגן
 מיט אַלע כּחות פֿרייליך צו מאַכן די ווייב.

פֿרייליך מאַכן אין שְׂטוּב שֶבֶת

אויב דארף מען אַגאַנצע וואך פֿרייליך מאַכן
 אינדערהיים, איז דאך אַפּגעֶרעדט ווען עס
 קומט שֶבֶת אז מען דארף זיין אויסטערליש פֿרייליך
 און פֿרייליך מאַכן אין שְׂטוּב, שֶבֶת איז די הַעֲכָסֶטֶע

צײט פון די וואך, די גרױסקײט פון שַׁבַּת קען מען
 נײַטאַמאַל מסביר זײן, דערפֿאַר זאָגט דער הײליגער
 רַבֿי (לקוטי מוהר״ן חלק ב' סימן יז), אַז שַׁבַּת דאַרף מען
 זײן זײער זײער פֿרײליך און אויפֿגעלײגט, דער
 הײליגער רַבֿי באַטאַנט אַז עס איז פֿדאי צו לֶעַרנען
 אין ספֿר ראשית חכמה (תחלת שער הקדושה), וואו ער
 רעדט פון די הײליגקײט פון שַׁבַּת, פֿדי די האַרץ
 זאל װערן אָנגעצײנדן צו אויפֿנעמען דעם שַׁבַּת מיט
 אַ מוֹרָא'דיגן שְׂמֵחָה (עײן שֵׁם).

מען טרעפט זיך אין שַׁבַּת

צִדִּיקִים האָבן געזאָגט אַז שַׁבַּת האַט אין זיך אַ
 מַעֲלָה װאס איז נישטא בײַ קײן שום אַנדערע
 מַצְוָה, װאס איז די מוֹרָא'דיגע מַעֲלָה פון שַׁבַּת? אַז
 דער גאַנצער מענטש קומט אַרײן אין שַׁבַּת, צו ער
 װיל יא צו ער װיל נישט װען שַׁבַּת קומט אַרײן
 טרעפט ער זיך אין שַׁבַּת, דאס געפונט מען נישט
 בײַ קײן שום מַצְוָה, אַפֿילו בײַ די מַצְוָה פון סוּפָּה
 װאס צִדִּיקִים האָבן געזאָגט אַז מען גײט אַרײן אין

דעם אינגאנצן, דער גאנצער מענטש מיט די שטינול
 געפונט זיך אין די סופה, נישט קיין חילוק ווי
 נידריג און ווי פארגרעבט ער זאל זיין, אפילו דער
 ערגסטער מענטש ווי נאר ער גייט אריין אין סופה
 איז ער מקיים די מצוה פון סופה, דאך איז אבער נאך
 דא אויף דעם א בחירה, ער דארף וועלן אריינגיין
 אין סופה, אבער אויב צוליב סיי וואספארא סיבה
 האלט ער נישט יעצט ביים גיין אין סופה, האט ער
 נישט די מצוה, ביי שבת איז אינגאנצן נישטא קיין
 בחירה, שבת איז אזא לעכטיגע מתנה אז וויפיל עס
 קומט דער זמן פון שבת איז מען שוין אין שבת, צו
 דו ווילסט יא צו דו ווילסט נישט ביסטו אין שבת,
 מען דארף נאר אויפמאכן די אויגן צו זען אז מען
 איז אין שבת, ווי דער פסוק זאגט (שמות טז, כט): ראו
 כי הוי' נתן לכם את השבת - דו דארפסט זען אז דו
 ביסט אין שבת.

משה רבינו רופט אויס אז עס קומט שבת

חז"ל זאגן (שבת דף י" ע"ב): דער אייבערשטער האט געזאגט פאר משה, 'מתנה טובה יש לי בבית גנזי' - איך האב א גוטע מתנה צו געבן פאר די אידן, 'לך והודיעם' - גיי זיי עס מודיע פאר זיי, די נאמען פון די מתנה איז שבת. ווערט געברענגט א מורא דיגער חידוש (עיין שפת אמת כי תשא תרל"ז ותרנ"ח), אז דאס וואס דער אייבערשטער האט געזאגט פאר משה, ער זאל גיין מודיע זיין פאר אידן די גוטע מתנה פון שבת, דאס איז נישט נאר געווען דעמאלטס איין מאל, דאס געשעהט יעדן ערב שבת נאכאמאל, יעדע וואך הערט יעדער איד פריש דעם קול פון משה רבינו, וואס וועקט אים אויף אז עס קומט שוין צו גיין דער הייליגער שבת, דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן כו), אז משה רבינו געפונט זיך אין אלע איברים פון א איד, ער איז מחזק יעדן איד צו מקיים זיין די מצוות פון באשעפער. איז דאך זיכער אז ווען עס קומט שבת,

וואס דער אייבערשטער האט בפירוש געזאגט פאר
משה רבינו אז ער זאל מודיע זיין די שיינע מתנה
פאר די אידן, אז ער קומט און ער איז דאס מודיע.

ברוך השם איה היט שבת

אז א איד איז זוכה און ער איז פרייליך אגאנצן
שבת, ער פריידט זיך אז ברוך השם איה בין
א איד און נישט קיין גוי, איה בין ברוך השם נישט
קיין מחלל שבת, באשאפט ער מיט דעם אן א שיעור
מלאכים, יא, נאר מיטן טראכטן אליין באשאפט
ער שוין מורא דיגע הייליגע מלאכים, בפרט אז
א איד איז אין גלות צווישן גוים, ער זעט ווי גוים
פארן שבת, רייכערן שבת, אדער טוען סיי וועלכע
מלאכות אום שבת, קען ער זיך עקסטער שטארק
מחיה זיין, ברוך השם איה בין א איד און איה טו
נישט די מלאכות אום שבת, און וואס די שמחה
טוט אויף קען מען זיך נישט פארשטעלן, נישט
אומזיסט זאגן חז"ל (שבת קיח, ע"ב): אז א מענטש היט
שבת איז מען אים מוחל אויף אלע עבירות. וואס

פאסירט ווען א מענטש זינדיגט און ער טוט רחמנא ליצלן עבירות? עס ווערט א צווישנשייד צווישן אים און באשעפער (ישעיה נט, ב), דאס הייסט אז ער שפירט מער נישט דעם באשעפער, עס איז דא אזוי ווי א מחיצה צווישן אים און דעם באשעפער, אבער שבת איז דא אזא גלוי אלקות, שבת איז דער אייבערשטער אזוי אפן (זהר יתרו דף פ"ח), אז יעדער הייבט אן שפירן דעם אייבערשטן, און אז איינער שפירט נאר דעם אייבערשטן איז דאס די גרעסטע תשובה (עיני לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן לה), ביי אזא מענטש איז נישטא מער קיין עוונות.

שבת דארף מען עסן און ויין פרייליך

אז א מענטש טראכט א גאנץ שבת נאר פון שמחה, ער לאזט זיך נישט אראפ פאלן פון גארנישט, איז ער זוכה צו די העכסטע מדריגות, ווייל דער עיקר שלימות פון שבת איז ווען מען איז פרייליך שבת, ווי דער הייליגער רבי זאגט (ספר המדות, אות שמחה, סימן א): כשאדם עושה מצוה בשמחה

בִּידוּעַ שְׁלֵבוֹ שְׁלֵם לְאַלְקִיוֹ - אַז אַ מְעַנְטִשׁ טוֹט אַ
 מְצוּהָ מִיט שְׂמֻחָה אִיז אַ סִימָן אַז דִּי הָאַרְץ אִיז אִים
 רִיין. וואו אִיז נֶאֱדָר דָא אַ גְרַעסְעֶרע מְצוּהָ פֿון שַׁבַּת,
 וואס מֶעֶן דֶאָרף גֶאָרְנִישֵׁט אִינְוֵעֶסְטִירֵן אִין דָעם
 נֶאָר צו זײן פֿרײַלִיך, ווי דער הײליגער רַבִּי הָאָט
 אַמֶאל גֶעזָאָגט (חיי מוֹהַר"ן סִימָן לב): אַז דער בַּאֲשַׁעפֶּעֶר
 זָאָגט אונז שוין (שְׂמוֹת טו, כה): קִינְדֶערִלִיך עָסֵט! און
 דָאס קֶען מֶען שוין אויף נִישֵׁט מְקַיִים זײן. דער
 בַּאֲשַׁעפֶּעֶר בֶּעֵט פֿון אונז סײַ הַכֵּל אַז מֶען זָאל עָסֵן
 דֶרײַ סְעוּדוֹת שַׁבַּת, בֵּינאַכֵט אִינְדֶערִפֿרי און שְׁלוֹשׁ
 סְעוּדוֹת און זײן נֶאָר פֿרײַלִיך, דָאָרף קֶען מֶען שוין
 דָאס אויף נִישֵׁט מְקַיִים זײן, דער זֶהר הַקְּדוֹשׁ זָאָגט
 (יְתָרוֹ פֿח, ע"א): אויב אִינְעֶר פֶּאַרפֶּעֶלֵט אִינְס פֿון דִּי
 דֶרײַ סְעוּדוֹת דֶאָרף מֶען שוין נֶאָכזוֹכֵן אִין דִּי אַמוּנָה,
 עפֿעס טוִיג נִישֵׁט מִיט דִּי אַמוּנָה.

דִּי שְׂמֵן צִיטֶערט אַז מֶען אִיז פֿרײַלִיך שַׁבַּת

אִין פֶּאַקט זַעט מֶען אַז אִין שַׁבַּת אִיז דִּי שְׁוֵעֶרֶסְטֶע
 זָאָר צו זײן פֿרײַלִיך, דער סֶמ"ך-דֶּמ"ם

פֿאַראַרבעט דעמאלטס אויף אַלע מיני וועגן עס זאל
 נישט זיין קיין שְׁמֻחָה קיין שְׁלוֹם, ווייל אז ער כאַפֿט
 צו דעם שַׁבָּת פּוֹנֵעַם מֵעֲנֹשׁ, וועט שוין אַגאַנצֶע
 וואָ אויף אַזוי זיין, און דאס איז אים אַ מוֹרָא דִּיגֵּעַר
 גֵּעוּוִינֵס, דאס איז דאָ ויין אַרבעט צו צעשטערן די
 שְׁמֻחָה און שְׁלוֹם בֵּית פּוֹן אַ אִידישע שְׁטוּב (שיחות
 הַר"ן סימן רסג), דערפֿאַר פֿאַרלייגט ער זיך מיט אַלע
 כּחוֹת צו צעשטערן די שְׁמֻחָה פּוֹן שַׁבָּת, די אַרבעט
 פּוֹנֵעַם סִמָּ"ף-מ"ם הַיִּבֵּט זיך דער עיקר אָן אום
 עַרְב שַׁבָּת, דאן מאַכט ער זיכער אז עס זאל זיין
 עפֿעס אַ מַחֲלָקָת אין שְׁטוּב, מֵעֲרֹסְטֵעַנֵס פּוֹן הוילע
 נאַרישקייטן, כְּדִי מֵעַן זאל אַרײַנגיין אין שַׁבָּת מיט
 מַחֲלָקָת, מאן און ווייב זאלן זיך בְּלֹאזֵן אַינער אויפֿן
 צווייטן, אַזוי ארום רעדט מֵעַן שוין נישט צוזאַמען,
 מֵעַן לֵעֲבֹט שוין נישט צוזאַמען בְּשְׁלוֹם, וואס דאס
 איז פֿאַרן סִמָּ"ף-מ"ם דער גרעסטער געווינס, ווייל
 שַׁבָּת איז די וויכטיגסטע צייט צו לעבן צוזאַמען
 בְּשְׁלוֹם (עײן שער הפסוקים להאריז"ל פֿרשת כי תשא, על פסוק
 וְשָׂמוּ בְּיָדֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשַּׁבָּת), און דאס וויל דער סִמָּ"ף-

מ"ם נאר צעשטערן, דעריבער מאכט ער זיכער אז שבת זאל אריינגיין מיט קריגעריי, ווי די גמרא דערציילט (גיטין נב, ע"א), אז רבי מאיר האט געהאט א שכן וואס יעדן ערב שבת האט זיך דארט געמאכט עפעס א גרודער, מאן און ווייב האבן זיך געקריגט און געשלאגן אין שטוב, האט זיך רבי מאיר מיט געווען און ער איז אהין אריינגעגאנגען, פארשטייט זיך אז רבי מאיר איז דארטן האט מען זיך געשעמט צו קריגן, נאכן זיין דארט עטליכע וואכן ערב שבת, הערט מען פלוצלינג א קול [פונעם שטן] וואס זאגט: וויי איז פאר מיר אז רבי מאיר האט מיך פון דא ארויסגעטריבן.

ווי אזוי אריינצוברענגען דעם שבת רואיין
און פרייליך

אין יעדן שטוב פאר שבת פראבירט דער סמ"ך-
מ"ם אריינצוברענגען א נערוועזקייט און אן
אנגעצויגנקייט, באמת מיט אביסל שכל וואלט מען
דאס געקענט פארמיידן, למשל אז א אינגערמאן

זעט אז עס איז נאכנישט ריין און מסודר אין שטוב, אנשטאטס צו אנהויבן מיט א רייע טענות אויף זיין ווייב און מאכן קריגערייען, זאל ער ענדערש ארויפציען די ארבל און צולייגן א האנט, אויפקערן אויפן וואשן און דאס גלייכן, וואס א אינגערמאן קען באווייזן צו מאכן אין א קורצע צייט וואלט פאר די פרוי אליין גענומען אפאר שעה, און אפילו אז עס מאכט זיך א פרוי וואס וויל נישט אז דער מאן זאל העלפן, דארף ער נאך אלץ אויף אלע ערליי וועגן זען אז דער שבת זאל אריינגיין מיט א מורא'דיגע שמחה.

פון א פֿרייליכער שבת האט מען ריח אנאנצע וואך

די שמחה פון שבת איז נישט בלויז פאר שבת אליין, די השפעה בלייבט פאר די גאנצע פולע וואך, אז א מענטש איז פרייליך שבת קען ער זיך נישט פארשטעלן וואספארא שפע ער וועט האבן א גאנצע וואך, ווייל אלע השפעות פון אגאנצע וואך קומען נאר פון שבת (זהר יתרו דף פח ע"ב). אז א

איד איז זוכה און ער איז א גאנץ שבת נאר פרייליך, באשאפט ער אזעלכע געהויבענע מלאכים וואס זיי זענען נאכדעם ממליץ טוב פאר אים און זיי העלפן אים אגאנצע וואך, דערפאר דארף א פארפאלק זען מיט אלע כחות צו לעבן מיט פרידן און שלום אום שבת קודש, אזוי וועט שוין אגאנצע וואך אויף זיין ליבשאפט און שלום בית, דאס הייסט מען דארף אזוי פרייליך מאכן אין שטוב אום שבת, אז עס זאל שוין נישט זיין מיט וועמען זיך צו קריגן, אפילו אז איינער רעגט זיך גיפט זיך און בלאזט נאך, וועט ער זיך גאנץ שנעל מוזן ברעכן פון פיל פרייליכקייט און שמחה וואס וועט הערשן אין שטוב, און דאן וועט א גאנצע וואך אויף זיין גאר אן אנדערע שטוב.

עס איז דא מיט וואס אריינצוקומען אין שבת

יעצט אז עס הייבט זיך אן א פרישע וואך, דארף מען וויסן אז דאס איז א נייע וואך וואס איז נאך קיינמאל נישט געווען און וועט קיינמאל מער נישט זיין, און גלייך פון אנהייב וואך זיך

שוין צוגגרייטן צום קומענדיגן שַׁבַּת, ווי אזוי גרייט
 מען זיך צו? דורך אַלע גוטע זאַכן וואס מען טוט
 אַגאַנצע וואך, מען הייבט אן פון זונטאג מעביר
 סְדֵרָה זיין די פֿרשֶׁה שְׁנַיִם מִקְרָא וְאַחַד תְּרַגּוּם (שלחן
 ערוך אורח חיים סימן רפה, סעיף ג), אז דער אייבערשטער
 העלפֿט און מען איז זוכה צו לערנען יעדן טאג
 אַבִּיסֶל חוּמֵשׁ רַשׁ"י מיטן תְּרַגּוּם קען מען דורכגיין
 די גאַנצע סְדֵרָה ביז פֿרייטאג, וואס דעמאלטס האט
 די גאַנצע וואך אן אַנדערע באַדייט, אן אַנדערן
 געשְׁמאַק, אין די וואַכעדיגע פֿרשֶׁה קען מען טרעפֿן
 אַלע נייעס פון די וועלט, ווער זאַגט נאך אז מען
 איז זוכה אַריינצוקוקן אַבִּיסֶל רַמְבַּ"ן הַקְדוּשׁ, אור
 הַחַיִּים הַקְדוּשׁ, חִסְדֵּי־שֵׁשׁ סְפָרִים אויף די פֿרשֶׁה,
 איז דאך מִמֶּשׁ אַ מַחִיָּה, עס איז אן אַנדערע וואך
 אינגאַנצן, אז אַ מענטש לערנט יעדן טאג משְׁנִיּוֹת,
 גמרא, בפרט אז דער אייבערשטער העלפֿט ער איז
 זוכה אויף צו לערנען מְדַרְשׁ, נאכדעם ווען עס קומט
 צו גיין דער פֿרישער שַׁבַּת האט ער זיך מיט וואס צו
 מַחִיָּה זיין, מיט וואס זיך צו פֿרייען, ער קומט ברויך

השם אריין אין דעם שבת מיט די גאנצע סדרה, מיט אזויפיל און אזויפיל פּרקים משניות, מיט אזויפיל דפים גמרא, עס איז דא מיט וואס אריינצוקומען אינעם שבת, וואס דאס איז די גרעסטע שמחה פון שבת, ווייל פון אלע גוטע זאכן און אלע גוטע געדאנקען וואס ער האט געהאט אגאנצע וואך האט ער באשאפן אזויפיל לעכטיגע מלאכים, וואס זיי באגלייטן אים נאכדעם אריין אין שבת, און ער פילט אן אנדערע טעם אינגאנצן (עיין באריכות בבורה "זמירות ישראל" אות א, למהרא"ש ז"ל).

דורך מלוא מלכה ציט מען די שמחה אויף אנאנצע וואך מיר געפונען ווען יעקב אבינו איז געווען אויפן וועג צוריק קיין ארץ ישראל האט ער זיך באגעגענט מיט צוויי מחנות מלאכים (בראשית לב, ב). זאגן חז"ל (פנחומא וישלח, ג): ביז יעצט האבן אים באגלייט די מלאכים פון חוץ לארץ יעצט זענען געקומען די מלאכים פון ארץ ישראל באגלייטן, אין חוץ לארץ איז דא איין סארט מלאכים, אין ארץ

ישׂראל איז דא אַנדערע סאָרט מלאַכים, דאָ האָבן זיך צאַמגעטראָפֿן בייַדע מחננות מלאַכים. די זעלבע זאך שפּת איז אויך דא אַנדערע סאָרט מלאַכים ווי אַגאַנצע וואָך, שפּת איז אַ מענטש זייער פֿרייליך זענען די מלאַכים פֿון שפּת אויך פֿרייליכע מלאַכים, אָבער אַז שפּת אליין איז לעכטיג און פֿרייליך איז נאַכנישט גענוג, אַ מענטש דאַרף זען צו אַנזיען די לעכטיגקייט און הייליגקייט פֿון שפּת אויך אויף די זעקס טעג פֿון די וואָך (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן ב), דאס געשעהט ווען מען מאַכט מוצאי שפּת מלוּה מלָכה, אַז מען באַגלייט דעם מלָכה שפּת, שְלעפֿט מען מיט די קדוּשה פֿון שפּת אויך אויף די וואָכן טעג, דערפֿאַר איז עסן מלוּה מלָכה אַזאַ גרויסע זאך.

אינעם ערנסטן איד איז אויך דער פּאַשעפּער

שטייענדיג אום ראש חודש ווען מיר טרעטן אריין אין חודש פּסליו, געבט אונז דאס אַ

מורא'דיגער התחזקות אין לעבן, לויט ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן ז, אות יא), אז פסליו איז ראשי תיבות (שמות ג, ד): ו'י'רא י'י' פ'י ס'ר ל'ראות. דער פסוק שטייט ווען משה רבינו איז געגאנגען פאשן די שאף פון זיין שווער יתרו, משה רבינו איז דאן געגאנגען זיך מתבודד זיין מיטן באשעפער, די אבות הקדושים אברהם יצחק יעקב משה דוד זענען אלע געווען שאף פאסטוכער, זייער ציל איז געווען זיי זאלן מיט קיינעם נישט האבן צוטון נאר זיך קענען מתבודד זיין מיטן בורא כף עולמים (עיין רבינו בחיי ופלי יקר שמות ג, א), ווייל אז מען טראכט פון באשעפער איז שוין דער גאנצער לעבן אנדערש; משה רבינו גייט זיך אזוי מתבודד זיין, פלוצלינג זעט ער אז עס ברענט א פייער אין א דארן בויס אבער דער דארן ווערט נישט פארברענט (שם ג, ב), דאס איז אים געווען זייער אינטערסאנט, ווי קען זיין אז די פייער ברענט אזוי לאנג און נאכאלץ ווערט דער דארן נישט פארברענט? משה רבינו זאגט אזא מורא'דיגער מראה מוז איך גיין זען פון

דער נאנט (שם ג, ג), רש"י זאגט דעם לשון: אסורה
מבאן להתקרב שם - איך וועל אוועקגיין פון דאנעט
און נאנט גיין אהין. זאגן חז"ל (עיין שבת 10): דער
דארן ווייזט אויף אזעלכע מענטשן וואס זיי זענען
שוין געבען אזוי ווייט אז זיי זענען אזוי ווי א דארן
וואס שטעכט. דאס הייסט געווענטליך א איד איז
צוגעגליכן צו א בוים וואס וואקסט פון דעם ארויס
פירות (דברים כ, יט; ועין פענית ז, ע"א), אז א איד טוט מצות
איז ער אזוי ווי א בוים וואס געבט ארויס פירות,
אבער א מענטש וואס איז געבען גאר גאר ווייט פון
אידישקייט און מצות, און אויב איז דאס נישט גענוג
שטעכט ער נאך אויף יעדן איינעם, דעמאלטס איז
ער גלייך צו א דארן בוים וואס האט גארנישט נאר
עס שטעכט, דאס האט דער אייבערשטער געוואלט
ווייזן פאר משה רבינו ביי די סנה, אז ער געפונט
זיך אין יעדן איד, ווייל אפילו אין דעם ערגסטן איד
איז דארט אויך דא דער באשעפער, ווי נאר דער
אייבערשטער האט געזען אז משה רבינו קלערט
אריין אין דעם, האט זיך דער אייבערשטער באוויזן

צו אים, און אים גערופן פון דעם דארן, ווי דער פֿסוק זאגט (שמות ג, ד): וַיִּרְא יְיָ כִּי סָר לְרְאוֹת, וַיִּקְרָא אֵלָיו אֱלֹקִים מִתּוֹךְ הַסֵּנֶה וַיֹּאמֶר מֶשֶׁה מֶשֶׁה וַיֹּאמֶר הַנְּנִי. זאגט דער הייליגער רבי אז דאס איז ראשי תיבות כסליו.

א צדיק מאכט לעכטיג פאר א מענטש

אין חודש כסליו געפאלט שטענדיג חנוכה, אין חנוכה האט מען צוריק באנייט דעם בית המקדש נאכדעם וואס די יונים האבן אלעס מטמא געווען, און אין דעם זעלבן חודש וועט מען אויף זוכה זיין צום אויפבוי פונעם דריטן בית המקדש, וואס איז געווען די גרויסע מעלה פונעם בית המקדש? אז דארט האט דער אייבערשטער געלאכטן זייער אפן, אין בית המקדש איז געווען נאר לעכטיג, ווי חז"ל זאגן (תנחומא תצנה ו): אין בית המקדש איז געווען די פענסטער שמאל פון אינעווייניג און ברייט פון אינדרויסן, אנדערש פון געווענליך וואס אינעווייניג איז די פענסטער

בְּרִיט, כְּדֵי עֵס זאל אַרײַנשײַנען די לײַכטײַגקײַט פֿון אײַנדרױסן אַרײַן, אָבער בײַם בײַת הַמִּקְדָּשׁ האַט דער לֶעכטײַגקײַט פֿון אײַנעווייניג אַרױסגעשײַנט פֿאַר אײַנדרױסן. אַז אײַנער איז אַרײַנגעקומען אין בײַת הַמִּקְדָּשׁ איז אים אַזױ לֶעכטײַג געוואָרן אַז זײַן גאַנצער לֶעבן האַט אױפֿגעלעבט, ער האַט באַקומען אַן אַנדער סאַרט לֶעבן, ער האַט אַנגעהױבן שפֿירן דעם באַשעפֿער, דאַס הײַסט אַפֿילו אַז אײַנער האַט חלילה וְחַס געזײַנדיגט און עס איז פֿון אים געוואָרן אױסגעלאָשן די לֶעכטײַגקײַט פֿון באַשעפֿער, האַט ער געבֿרענגט אַ קרָבן אין בײַת הַמִּקְדָּשׁ, וואַס דאַן האַט זײַך אים צוריק אַנגעצײנדן דער לײַכט וואַס דאַס איז זײַן נשְׁמָה, און ער האַט ווידער געשפֿירט דעם באַשעפֿער.

לָאז מײַך זען פֿון וואַס דו רעדסט

זאַנט דער הײַליגער רבֿי (שׁס), די גאַנצע אַרבעט פֿון אַ מנהיג איז אױך נאַר אַרײַנצובֿרענגען אין אַ אײַד אַז ער זאל אַנערקענען דעם באַשעפֿער, די

אָמַת'ע צדיקים מיט זייער רחמנות לאַזן זיך אַראַפּ
און קוקן זיך אום אויף אונזער נידריגן מצב, און זיי
הייבן אונז אויף צום אייבערשטן, עס גייט זיי אין
לעבן אז יעדער איד זאל שפירן דעם באַשעפער און
רעדן פון באַשעפער, זיין גאַנצע גערעדעכץ זאל
שטענדיג זיין נאר פון באַשעפער, ווייל אַ מענטש
קען מען דערקענען דורך וואס ער רעדט, ווי דער
פסוק זאגט (משלי ב, ו): מפיו דעת ותבונה - פון די
מויל ווייסט מען וואס דער מענטש טראכט. אז אַ
מענטש רעדט שטענדיג פון געלט און נאכאמאל
פון געלט און ווייטער פון געלט, איז אַ באַווייז אז
דאס טראכט ער, רחמנא ליצילן אז איינער רעדט פון
ניאוף און ווייטער ניאוף און ווידעראום פון ניאוף,
זאלסטו וויסן אז דאס איז ער אליין, דער מויל איז
אַ מסור, יעדער מענטש זאגט אויס וואס ער האט
געטון, דער בעל-שם הקדוש זכותו יגן עלינו האט
געזאגט, אז דער מענטש אליין זאגט אויס פונקטליך
וואס ער טוט נאר ער כאפט נישט, ווי דער הייליגער
רבי זאגט אויף (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן סו אות ד): וואס אַ

מענטש טראכט מוז דורכגיין זיין מויל. צו ער וויל
 יא צו ער וויל נישט וועט ער דאס ארויסזאגן, דער
 בעל-שם-טוב הקדוש איז אין דעם געווען זייער
 שטארק, ער האט געקענט יעדן מענטש נאר דורכן
 הערן וואס יענער רעדט, ווי די גמרא איז מרמז מיטן
 לשון (חילין יז, ע"ב) 'רב ששת בדיק בריש לישניה' -
 רב ששת האט באקוקט מיטן צינג. ווייל מיטן צינג
 וואס מען רעדט קען מען דערקענען דעם גאנצן
 מענטש, אז א איד געוואוינט זיך איין צו רעדן נאר
 פון באשעפער איז א סימן אז דאס טראכט ער, ביז א
 מענטש אין דער זייט וואונדערט זיך, דו האסט נישט
 קיין אנדערע דיבורים, נאכאמאל און נאכאמאל
 רעדסטו פון באשעפער? יא זיכער רעד איך נאר פון
 באשעפער, ווייל יעדע מינוט וואס מען רעדט פון
 באשעפער און מען טראכט פון באשעפער איז מען
 מקיים א מצות עשה פון אמונה, וואס אין די מצוה
 איז שוין אריינגערעכנט אלע מצות, ווי דער פסוק
 זאגט (תהלים קיט, פו), כל מצותיך אמונה - אלע מצות
 ברענגען דעם מענטש צו אמונה.

זיך נישט מייאש זיין פון קיין שום בַּחור

מוֹשֶׁה רבינו וואס ער איז געווען דער אַמֶת'ער
 מנהיג פון אידן, ער האט רחמנות געהאט
 אויף יעדן איינציגן איד, האט זיך גענומען אריינקוקן
 אין דעם מראָה וואס ער זעט, עס האט אים זייער
 וויי געטון פארנוואס עס גייט איבער אזויפיל צרות
 אויף אידישע קינדער, האט זיך דער אייבערשטער
 צו אים אנטפלעקט אין א דארן, צו ווייזן אז אפילו
 דארטן איז אויף דא דער באשעפער, דאס הייסט
 מען טאר זיך נישט מייאש זיין פון קיין שום בַּחור,
 נישטא אזא זאך אז מען האט ארויסגעווארפן א
 בַּחור וועגן דעם טעם אדער יענעם טעם, נישט קיין
 חילוק וואס דער תירוץ איז - האט יעדער בַּחור א
 תקנה, מען דארף וויסן אז אין יעדן בַּחור איז דא א
 לעכט, יעדער איד האט א הייליגע נשמה, נאר וואס
 דען נישט יעדער איינער קען אים דאס אנצינדן.

איר האט שוין נישט קיין פונק

אין די צייטן פון הייליגן רבי נתן איז געווען א
 באוויסטער מגיד, ער פלעגט אלץ זאגן
 הערליכע ציענדיגע מגידות געפלאכטן מיט שיינע
 משלים, מיט דעם האט ער מקרב געווען מענטשן
 צום בורא פל עולמים, ויהי היום האט זיך אים
 אנגעטראפן צוויי אינגעלייט, וואס צו זיי האט
 ער גערעדט אזוי ווי מען רעדט צו די וואנט, עס
 האט זיי גארנישט געקליקט, וויפיל ער האט נאר
 פראבירט זיי מעורר זיין צום באשעפער האבן זיי
 זיך אויסגעלאכט, ווען דער מגיד האט געזען אז עס
 געלונגט אים נישט זיי מעורר צו זיין האט דאס אים
 זייער געארט און דערנעווירט, רופט ער זיך אן, איך
 וועל ערקלערן וואס א מגיד איז מיט א משל צו א
 שמידער, א שמידער האט פאר זיך שטענדיג א פונק
 פייער, און ווען ער דארף נוצן פייער בלאזט ער
 אויף דעם פונק מיט א בלאזער, דאן קומט ארויס
 א פלאם, אזוי קען ער סאדערן די זילבער אדער די

גאלד, אזוי - פירט ער אויס - האט יעדער איד א פונק, מען דארף נאר אויפבלאזן דעם פונק, דאס איז די ארבעט פון א מגיד אויפצובלאזן דעם פונק פון א איד ביז עס פלאקערט אויף, איר אבער - האט שוין נישט קיין פונק אויף נישט, דעריבער וויפיל איד זאל נאר רעדן העלפט דאס נישט.

אפֿשר ביסטו נישט דער בלאזער

ווען מען האט דאס דערציילט פארן הייליגן רבי נתן האט ער נישט מסכים געווען דערצו, ער האט זיך דאן אויסגערוקט: א פונק האט יעדער איד, נאר אפֿשר ביסטו נישט דער בלאזער! אז דו האסט גערעדט צו א מענטש און דו האסט גארנישט אויפגעטון, מיינט נאכנישט צו זאגן אז יענער האט שוין געבען נישט קיין פונק, עס איז נישטא אזא זאך, יעדער איד האט א פונק, ער דארף נאר טרעפן דעם ריכטיגן בלאזער וואס קען אויף אויפבלאזן זיין פונק. דער הייליגער רבי מיט זיין תלמיד דער הייליגער רבי נתן, זיי שטארקן אונז, זיי מאכן אונז

פֿרייליך, זיי לֶעֶרנען אונז אז יעדער בַּחור האט אין זיך א פונק, און יעדן בַּחור קען מען אויפֿהייבן, מען טאר זיך פון קיינעם נישט מייאש זיין, נישטא אַזא זאך מייאש זיין זיך פון א מענטש, דער עיקר איז נאר שְׂמֵחָה, אריינצופֿרענגען לֶעבֶדִיגֿקייט און פֿרייליכקייט אין א מענטש, דעמאלטס טוישט זיך אַלעס ביי אים צום גוטן.

רבי שְׂמֵחָה'לֶע מיט זיין צדקה זאך

אין אומאן איז געווען א איד רבי שְׂמֵחָה'לֶע, שְׂטענדיג איז ער געווען פֿרייליך, אזוי ווייט אז ער האט געהאט אין זיך א סגולה אז ווער עס האט אים נאר אַנגעקוקט האט אַנגעהויבן צו שְׂמייכלן און צו לאכן, זיין זאך איז געווען צו גיין נאך צדקה און דאס פֿארטיילן, אָבער אַביסל אויף אן אַנדערן וועג ווי אזוי אונזערע לייט זענען געווענליך געגאנגען נאך צדקה, דער רבי שְׂמֵחָה'לֶע האט געהאט א זאך, מיט דעם זאך איז ער געגאנגען פון הויז צו הויז פון טיר צו טיר מען זאל אין דעם אריינװארפֿן עפֿעס

עסן, מען קען זיך נישט פארשטעלן די ארעמקייט
 וואס האט אמאל געהערשט אין אומאן, וואס האט
 מען שוין געקענט געבן, א שטיקל ברויט, א שטיקל
 חלה, א צוויבעלע, א שטיקל קנאבל, א רעטעף,
 יעדער וואס ער האט געהאט אינדערהיים דאס
 האט ער אריינגעלייגט אינעם זאק, דערנאך איז
 רבי שמחה'לע געקומען מיטן זאק אין בית המדרש
 אריין, ער האט דאס אויסגעגאסן אויפן טיש, און
 דער עולם האט זיך מחיה געווען, אמאליגע צייטן
 איז א שטיקל חלה א שטיקל ברויט געווען א
 גאנצער קרן.

פאר רבי שמחה'לע געבט יעדער

מאכט זיך אמאל אז ער קומט אריין מיטן זאק
 צו א גרויסן עושר אין שטוב [אומאן האט אויך
 פארמאגט עשירים], דער עושר רופט זיך צו אים גלייך
 אן: איך האב נישט גארנישט, גייט פון דא לחיים
 ולשלום! אזוי, דו האסט נישט גארנישט? גייט רבי
 שמחה'לע אריין אין זיין דיינונג רום און ער גיסט

אויס דעם גאנצן זאק אויפן טיש: דא האסטו די
 ברויט די קנאבל די צוויבל, אלעס איז פאר דיר!
 צעמישטערהייט שפרינגט דער עושר אויף: וואס
 האסטו מיר דא אנגעמאכט? באלד וועט מײן ווייב
 אריינקומען און זען דעם חורבן... טו מיר א טובה נעם
 עס צאם וואס שנעלער. אבער רבי שמחה'לע האט
 זיך גארנישט דערשראקן, ער ענטפערט אים מיט א
 רואיגן אבער זיכערן פנים: דו האסט דאך געזאגט
 אז דו האסט נישט גארנישט, האב איך דיר געגעבן
 אז דו זאלסט האבן מיט שפע! עס האט גארנישט
 געהאלפן ער האט דאס אזוי איבערגעלאזט און
 דער עושר האט געהאט יענעם חיים טובים... פון
 דעמאלטס אן ווען רבי שמחה'לע איז געקומען צו
 אים, האט ער גלייך געגעבן, ער האט מורא געהאט
 אז ער זאל זיך נישט נאכאמאל טרעפן מיטן גאנצן
 זאק אויפן טיש...

א פרייליכער מענטש זוכט נאר צו געבן

רבי שמחה'לע פלעגט אלץ אסאך בעטן דעם אייבערשטן אז ער זאל זוכה זיין צו גיין קיין ארץ ישראל (ענין לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן כ', ועוד הרבה), ווען ער האט זוכה געווען און ער איז אנגעקומען, האט ער דארט ווייטער געטון די זעלבע ארבעט, ווי נאר ער איז ארויסגעקומען פון שול האט ער שוין געהאט מיט זיך דעם זאק, מיט וואס ער איז געגאנגען פון טיר צו טיר און געבעטן אויב מען האט עפעס אריינצולייגן, פארשטייט זיך אז עס איז געווען מענטשן אין דער זייט וואס האבן אנגעקוקט די גאנצע זאך ווי עפעס א חוזק זאך, אבער ער האט שוין געוויסט פון זיינע ארעמעלייט וואס זיי האבן זיך ממש מחיה געווען מיט דאס ביסל עסן, זעט מען פון דעם צו וואס שמחה קען ברענגען, ביי א פרייליכן מענטש עפענט זיך דער מוח אזוי שטארק אז ער איז זוכה צו געבן פאר יענעם, וואס דאס איז דער גרעסטע ברכה, עס איז נישטא נאך אזא פארגעניגן

ווי אז מען איז זוכה צו געבן פאר יענעם, פארקערט אויף די ערגסטע קללה איז א מענטש וואס ווארט נאר מען זאל אים געבן, שטענדיג קרעכצט ער, איף האב נישט! איף האב נישט! טו מיר א טובה געב מיר, געב מיר, געב מיר, דאס א מוראדיגער קללה רחמנא ליצלן.

אז א פרוי בעט געלט איז נישטא קיין גיין

אפגערעדט ביי א אינגערמאן נאך די חתונה, וואס ער האט זיך אונטערגענומען אין די כתובה אז ער וועט שפייזן זיין ווייב און איר געבן אירע געברויכן, איז דאך זיכער אז ער דארף דאס נאכקומען, אז א פרוי בעט געלט טאר מען קיינמאל נישט זאגן איף האב נישט, נישטא אזא זאך אז מען האט נישט, וועסטו אבער פֿרעגן: למעשה ווי אזוי האב איך געלט פאר איר? דער תירוץ איז, אז דו וועסט איר מַכבד זיין, טייער האלטן און שעצן, וועסטו האבן גענוג און נאך געלט, ווייל די גאנצע עשירות פון א מענטש קומט נאר דורך די פרוי (לקוטי

מוהר"ן חלק א' סימן סט), ווי די גמרא זאגט (בבא מציעא נט ע"א): אוקירו לנשיכוו פּי היכי דתתערתו - רבא האט געזאגט פאר די מענטשן אין זיין שטאט, זייט מכבד און שעצט אייערע ווייבער וועט איר זיין רייף. אז דו ווילסט זיין אן עושר זאלסטו מכבד זיין זיין ווייב, ווייל די גאנצע געלט קומט נאר דורך איר, זאגט דער הייליגער רבי (ש"ס), אז פון דעם נעמט זיך אז ווען מען איז מקדש א פרוי מיט געלט מען נעמט א רינגל וואס איז א שטיקל זילבער, ווערט זי מקדש, ווייל ווי נאר זי זעט די שטיקל פסוף, וואס דאס קומט פון איר שורש, דאס געהערט צו איר זייט, ווערט זי פרייליך און זי ווערט גלייך מקדש צו איר מאן.

מיט אביסל שכל קען מען לעבן בשלום

חז"ל זאגן (תמורה טז, ע"א): א פרוי ווי נאר עס ענדיגט זיך די עסן אינדערהיים נעמט זי זיך שרייען. דארף א קלוגער מאן זען אז עס זאל בכלל נישט צוקומען אז זי זאל דארפן שרייען, אז א

אינגערמאן איז פֿרייליך און דער מַח איז אים אָפֿן, דאַרְגַט ער גלייך אז עס זאל אַלעס זיין אין שטוב, און אַפֿילו אז ער האט נאַכנישט אַלעס אויף דער מינוט זאָגט ער איר צו וואס זי וויל, אַבי עס זאל זיין רואיג און פֿרייליך אין שטוב, ווי די גמרא זאָגט (ערויבין ק' ע"ב): ווען נישט די תורה וואלט מען זיך געלערנט ווי אזוי צו לעבן דאס צאמ-לעבן פון די חיות, צום ביישפיל ווי אַ האן בעט איבער דעם היץ, ער זאָגט איר צו צו קויפֿן אַ שיינע לאנגע קלייד און אזוי לעבן זיי צוזאמען בשלום. זעט מען פון דעם ווי מען קען מיט אביסל שכל באווייזן אריינצוברענגען א שמחה און א ליבשאפט אין אַ אידישע שטוב.

די מעלה פון פֿרויען

ראש חודש איז א יום טוב ספעציעל פאר פֿרויען, עס איז אַפֿילו דא זאכן וואס פֿרויען פירן זיך נישט צו טון לְכבוד ראש חודש (עיין שלחן ערוך אורח חיים סימן תיז), פארנוואס האבן זיי באקומען דעם יום טוב? ווייל זיי האבן נישט געוואלט האבן קיין

חלק אינעם חטא העגל, זיי האבן אויף קיין שום פאל נישט געוואלט געבן קיין גאלד פארן עגל, די מענער האבן זיי דאס צוגענומען מיט געוואלד, האט זיי דער אייבערשטער באצאלט און געגעבן ראש חודש פאר א יום טוב (עין בטור שם), פון דעם זעט מען די מורא דיגע מעלה פון א פרוי, ווי איר כח אין אמונה איז נאך אסאך מער ווי א מאן, זי וויל נישט האבן קיין חלק אינעם עגל וואס איז עבודה זרה רחמנא ליצלן, דערפאר זאגט דער הייליגער רבי (שיחות הר"ן סימן לג) : ביי מיר איז דער עיקר אמונה, און וואס מיינט איר איז אמונה? אזוי ווי פרויען און קינדער גלייבן, אן קיין שום חכמות. ביי אמונה איז וואס פשוטער אלץ בעסער, פונקט ווי א אידענע וואס זאגט און בעט דעם באשעפער פראסט און פשוט, ווי מיר האבן געזען די אלטע באבע האט געבעטן און געבעטן און זיך אויסגעבעטן, אזוי האט דער הייליגער רבי געוואלט מיר זאלן אלע זיין.

די סגולה פאר ערליכע קינדער

צום הייליגן חפץ חיים זכותו יגן עלינו איז אמאל
 געקומען א פרוי און זיך באקלאגט אויף
 איר זון, זי האט אויף אים צאמגעזאגט אלע מיני
 שלעכטס, טראכטנדיג אז דער חפץ חיים וואס
 ביי אים איז אזוי הארב לשון הרע וועט זיך זיכער
 דערשרעקן, ער וועט איר גלייך אנווינטשן אז
 ער זאל זיך טוישן, דער הייליגער חפץ חיים איז
 שוין דאן געווען אויף דער עלטער, ער האט איר
 געזאגט זי זאל ווארטן איין מינוט, ער נעמט איין
 בענקל ער לייגט דאס ארויף אויף נאך א בענקל,
 אזוי שטרענגט ער זיך אן ביז ער קריכט ארויף צום
 שפיץ פון זיין ספרים שאפע, ער נעמט פון דארט
 ארויס אן אלטן תהלים, דער תהלים איז געווען
 זייער גראב און אויפגעשוואלן פון אזויפיל טרערן
 און געוויינען וואס מען האט דארט איבערגעלאזט,
 דער הייליגער חפץ חיים רופט זיך אן צו די פרוי:
 זעסט, דאס איז מיין מאמעס תהלים, אין דעם האט

זי אזויפיל געוויינט פאר מיר! דעריבער זאלט איר אויך נעמען דעם תהלים'ל און אויך וויינען פאר אייערע קינדער, וועט איר מיטן אייבערשטענ'ס הילף זען אסאך ערליך אידיש נחת פון זיי.

א ברס'ב'ער חסיד מוז האבן שלום בית

זעט מען פון דעם אז א פרוי האט אין זיך מורא'דיגע כחות, זי ווייסט נאר נישט וואספארא כחות זי פארמאגט, אבער אינגעלייט דארפן האבן שכל אויסצונוצן די מתנה וואס דער אייבערשטער האט זיי געשאנקן, ווי אזוי נוצט מען דאס אויס? נישט דורך זיך שאפן און איינטיילן פאר די פרוי יעדע זאך וואס צו טון, נאר פונקט פארקערט מיט מכבד זיין טייער האלטן און שעצן די פרוי, מיט רחמנות האבן העלפן און אויסהערן די פרוי, מיט חשוב האלטן און אויפהייבן די פרוי, מיט דעם ברענגט מען ארויף אירע כחות, שלום בית האט דער הייליגער רבי אוועקגעשטעלט פאר א יסוד היסודות (עין שיחות הר"ן, סימנים רסג רסד),

דארפן דאס ברסלב'ער חסידים מקיים זיין, מען דארף דאס קענען אויסענווייניג אדער אפדרוקן [איבערטייטשן די אינהאלט אויף אידיש] און ארויפקלעבן אויף די פריזשדער, מען זאל שטענדיג זען און געדענקן אז דער הייליגער רבי האט אונז געלערנט מכבד צו זיין די ווייב און מקפיד זיין אויף שלום בית.

מיט שלום בית פארשפארסטו אסאך
קאפ ווייטאג

דער הייליגער רבי האט געזאגט (שיחות הר"ן סימן רסג): אז דער סמ"ך-מ"ם פארלייגט זיך אויף אלע מיני וועגן צו צעברעכן די שלום בית פון אינגעלייט כדי זיי זאלן נאכדעם קומען צו עבירות. די גאנצע ארבעט פונעם סמ"ך-מ"ם איז צו צעברעכן ביי א אינגערמאן זיין שלום בית, איינמאל אז עס איז נישטא קיין שלום בית איז שוין זייער ביטער, יעצט דארף מען שוין גיין צו א שלום בית מאכער, דער שלום בית מאכער לאזט זיך גוט באצאלן און העלפן העלפט ער א מכה, ער איז נישט

אינטערעסירט אז עס זאל ביי דיר ווערן שלום ווייל דאס איז דאך זיין פּרנסה, אז ער וועט גלייך צוריק שטעלן דיין שלום בית פון וואו וועט ער מאכן די שווערע געלטער, אז ער האט יעצט געטראפן א גוטע קיעלע פון וואו מען קען מעלקן פארנוואס זאל ער דאס פארווישן איינס צוויי, וואס הארט אים דאס צו אויסציען כאטשיג פאר א יאר צוויי, דערפאר אז איינער נעמט געלט צו מאכן שלום בית דארף מען זיך שוין זייער אכטונג געבן פון אים, אבער אז מען פאלגט דעם רבי'ן מען געבט אכטונג אויף די ווייב, מען געבט אכטונג אויף די שלום בית, דארף מען אינגאנצן נישט אנקומען צו אזא מצב, מען פארשפארט זיך פון אנהייב די אלע קאפ ווייטאג און מען לעבט א רואיגן לעבן.

א פרייליכער מענטש קריגט זיך נישט

אמת אז עס זאל זיין אין שטוב פרייליך און מען זאל זיך קיינמאל נישט קריגן איז נישט פון די גרינגע זאכן, עס איז א מורא דיגער שווערע

נסיון זיך צו קענען האלטן רואיג און פֿרייליך אין
 יעדן מצב, דערפֿאר דארף א מענטש אויף דעם
 אסאך ארבעטן, מען דארף אסאך אסאך בעטן
 דעם אייבערשטן אויף שמחה, דער הייליגער רבי
 זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן נב), אז ווען א מענטש
 גייט התבודדות זאל ער קודם בעטן אויף איין מדה
 נאכדעם אויף נאך א מדה ביז ער איז זוכה אז ער
 צעברעכט פון זיך אלע שלעכטע מדות, פֿרעגט מען
 מיר שטענדיג אויף וועלכע מדה זאל מען אנהייבן
 צו בעטן? דער תירוץ איז, אויף שמחה! איין
 זאך דארף א מענטש בעטן דעם אייבערשטן נאר
 פֿרייליך צו זיין, אז א מענטש איז פֿרייליך פֿאלט
 שוין סיווי אנוועק אלע שלעכטע מדות, איינער
 וואס איז פֿרייליך וועט זיך קיינמאל נישט קריגן, א
 אינגערמאן וואס איז פֿרייליך וועט זיך נישט קריגן
 מיט זיין ווייב, נישט קיין חילוק וואס דער מצב זאל
 נאר נישט זיין, מיט שמחה קען מען זיך אן עצה
 געבן אפילו אין די שווערסטע מצבים אין שטוב,
 אלעס דרייט מען איבער צו א פֿרייליכע שטימונג.

פרייליכע אידן וואס האבן פרייליך געמאכט אנדערע

עס איז אלץ געווען ביי פלל ישראל אידן וואס האבן זוכה געווען צו זיין פרייליך און נאר געזוכט ווי מען קען פרייליך מאכן אנדערע אידן, איך אליין האב געקענט אסאך אזעלכע אידן, וואס כאטש זיי אליין האבן געהאט א שווערע לעבן האט דאס זיי גארנישט צעבראכן, נאר פונקט פארקערט זיי האבן מיט אלע כחות פראבירט אליינס צו זיין פרייליך, פרייליך צו מאכן זייער שטוב און פרייליך מאכן אנדערע מענטשן, איינס פון די מעשיות וועל איך אייך מיטטיילן:

אפילו אוא פרוי קען מען פרייליך מאכן

מיט יארן צוריק האט אין בארא פארק געוואוינט א רבי ער האט געהאט א בית המדרש, אבער ער האט פארמאגט א פרוי וואס איז געווען - דער אייבערשטער זאל אינז אלע אפהיטן - אן אשה רעה, ער האט געהאט פון איר אויסצושטיין אזעלכע צרות אז עס איז א וואונדער ווי אזוי ער

הָאט זיך גַעקענט האַלטן פֿרייליך, זי האט אים
באַזידלט וויפיל עס איז נאר געגאַנגען, זי האט אויף
אים נישט געקאַרגט קיין קללות, אָבער אים האט
דאס קיינמאל גאַרנישט אַנגערירט, ער האט איר
קיינמאל נישט געענטפערט, אַנשטאַטס דעם האט
ער געמאַכט מאַדנע תּנועות מיט זיינע פינגערס,
ער האט אַזוי געוויזן און געשאקלט זיינע פינגערס
אַז עס האט איר געמאַכט לאַכן, פֿאַרשטייט זיך
אַז אויף דעם אַליין האט ער אויף אַריינגעכאַפט,
הייסט דו מאַכסט מיר נאך לאַכן אויף? האט זי
אים אַ שטויס געגעבן, ער האט אָבער געלאַכט...
דו לאַכסט נאך? דו מאַכסט חוֹזק פּון מיר? האט זי
אים אַ פֿאַכע געגעבן אַ ציפּ געגעבן, ער האט אָבער
ווייטער געלאַכט און געמאַכט מיט די פינגער, ביז
זי האט זיך געפֿראַכן זי האט אויף געמוזט לאַכן,
פֿאַרשטייט זיך אַז נאָכדעם האט זי שוין אויף
געמוזט אויפֿהערן שְׁלאַגן, אַז עס איז נישטא קיין
צווייטער מיט וועם זיך צו שְׁלאַגן וויפיל קען מען
זיך שוין שְׁלאַגן אַליינס, די מעשֶׁה הערט זיך טאַקע

זייער שיינ ווען מען דערציילט דאס, אָבער לאַמיר זען אז דער אייבערשטער זאל אָפּהיטן מיט זאַלן דאָס דאַרפֿן מיטלעבן, לאַמיר זען אז די פֿרוי זאל אונז נאַר זאַגן איין וואָרט, ווי מיר וועלן זיך עפֿענען אַ מויל און ענטפֿערן מיט די פֿאַק ציינער, אָבער ער האָט געהאַט אַ מדרִיגה אז ער איז שטענדיג געווען פֿרייליך, ער האָט געלאַכט און זיך פֿרייליך געמאַכט אַפֿילו אין דעם שווערסטן מצב, אזוי האָט ער אַלעס איבערגעדרייט צו שמוּחה און געלעבט מיט איר בְּשָׁלוֹם.

דורך פֿרייליך מאַכן די ווייב האָט מען קינדער

זעט מען פון דעם אז ווי נאַר עס איז דאָ שמוּחה איז דאָ אַ מוֹרָא'דיגער בְּרָכָה, מיט דעם וואָס מען איז אַליין פֿרייליך און מען מאַכט פֿרייליך די ווייב, העלפֿט דער אייבערשטער און מען איז זוכה צו פֿרענגען געראַטענע געזונטע קינדער אויף דער וועלט, ווי חז"ל זאַגן (פֿבאָ פֿתָּרָא " ע"ב): מַה יַעֲשֶׂה אָדָם שְׂיִהְיֶה לוֹ בָּנִים זְכָרִים - וואָס זאל אַ מענטש

טון אז ער זאל האבן קינדער זכרים? ישמח את
אשתו בדבר מצוה - ער זאל פרייליך מאכן די
ווייב מיט א דבר מצוה. אין דעם חז"ל ליגט
שוין אלעס.

משיח וועט יעדן פרייליך מאכן

דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן שוין זוכה
זיין דאס מקיים צו זיין, מיר זאלן נאר זיין
פרייליך, מיר זאלן זוכה זיין צו מקבל זיין דעם פני
השמחה, וואס דאס איז דער הייליגער רבי, וואס ער
איז דער בן השמחה [זיין טאטע האט געהייסן שמחה], און
זוכה זיין מקבל צו זיין פני משיח צדקינו, וואס ער
וועט מגלה זיין דעם רבינו'ס לימוד פאר די גאנצע
וועלט, ווי אויך איז משיח די אותיות ישמח, ווייל
משיח וועט אריינברענגען א געוואלדיגע שמחה
אין די וועלט אמן ואמן.

תם ונשלם שבת לאל בורא עולם

הקונטרס נדפס לזכות

מרדכי ישראל משה
בן רחל זלאטה ליבא

וזוג' רויזא רבקה
בת שרה שפרה

ובניהם

יוסף אשר
חנה